

TRẦN THỊ NGH.

*Phòng mạch
trong vườn cây*

truyện ngắn

Phòng mạch trong vườn cây

truyện ngắn

Trần Thị NgH.

phòng mạch trong vườn cây

Trần Thị NgH.

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

phòng mạch trong vườn cây

TRẦN THỊ NGH.

**VĂN NGHỆ
xuất bản
California 1999**

Nhà văn Trần Thị NgH.

Trần Thị NgH. tên thật là ***Trần Thị Nguyệt Hồng***, sinh 1949 tại Cà Mau. Bắt

đầu viết văn năm mười lăm tuổi, truyện ngắn đầu tiên đăng báo người lớn năm 18 tuổi.

Bắt đầu viết văn năm mười lăm tuổi, truyện ngắn đầu tiên đăng báo người lớn năm 18 tuổi. Các truyện ngắn của TTNgH đăng trên các tạp chí: Văn, Văn Đê, Thời Tập, Thời Văn sau chọn thành một tập mang tên Những Ngày Rất Thong Thả in năm 1975 nhưng chưa kịp phát hành thì gặp biến cố 30/4. Sau hai mươi năm im lặng, TTNgH đã trở lại trên văn đàn với những truyện ngắn mới...

Tất cả các sáng tác mới sau 1975 đều được đăng rải rác ở Hợp Lưu, Văn, Người Việt, dutule.com, damau.org, Thư Quán; sau đó được tập hợp lại và được xuất bản ở Mỹ, Canada và Pháp.

Hiện tại bà đang sống tại Paris nhưng vẫn đi lại thường xuyên giữa Sài Gòn và Paris để tìm cảm hứng sáng tác. Những tác phẩm của bà thường miêu tả những điều xảy ra trong cuộc sống thường ngày, không kịch tính nhưng lôi cuốn với những nét đặc tả tâm lý nhẹ nhàng, những nút thắt – mở tự nhiên.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Tập truyện ngắn Trần Thị NgH, NXB Văn Nghệ, California, USA 1999
- Lạc Đạn và 10 truyện ngắn, NXB Thời Mới, Toronto, CANADA 2000
- Nhãn Rúm, NXB La Frémillerie, Paris, FRANCE 2012

– Nhà Có Cửa Khóa Trái, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

– Lạc Đạn, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

– Nhăn Rúm và các truyện ngắn khác, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

Thay vì xúc cà phê đổ vào phin, mụ trút đủ ba muỗng vào đồ gạt tàn thuốc. Chập sau mụ lấy cái nắp chai nhỏ xíu kiên nhẫn vặn vào cái miệng ly rộng hoác. Cũng trong ngày hôm ấy mụ quyết tâm ra đường một lát. Ý thức có chuyện gì trục trặc trong đầu, mụ sợ ngồi một mình trong nhà hút thuốc đến nỗi quần áo ám khói, rồi làm đại loại những chuyện khùng điên như vừa nói ở trên. Mụ lôi cái xe gắn máy ra khỏi ngạch cửa, ì ạch như người mới ốm dậy mà phải làm một việc quá sức. Trong thành phố này nhiều người đầu tóc bạc phơ còn lái xe gắn máy chạy vèo vèo; mụ mới năm

mười tuổi không việc gì phải mặc cảm tuổi già. Mụ ghé bưu điện bỏ cái thư cho con gái rồi gửi xe lại đây đi bộ một quãng đến tiệm cho thuê băng video.

Hollywood sản xuất mỗi năm cỡ bốn trăm phim đủ loại, mụ xem ít nhất cũng ba trăm sáu mươi lăm phim chưa tính năm nhuận. Từ hoạt hình đến tình cảm, bạo lực, tâm lý xã hội, kinh dị, khoa học giả tưởng. Đến nỗi mụ có thể nhận ra một góc phố quen thuộc nào đó khi gặp lại trong các phim khác nhau. Mụ đoán được cái ‘rô’ của mọi thể loại và thường thất vọng khi thấy đạo diễn tháo gỡ những cái gút của câu chuyện đúng như dự đoán của mụ. Đạo sau này mụ chọn những phim tào lao với tên tuổi diễn viên lạ hoắc. Những thứ này giúp cho mỗi mắt trước khi mụ chấp chờn được vài giờ mỗi đêm.

Mụ lựa một phim ma. Có ai nghe tên tài tử Laura Shaeffer và Jeremy West chưa? Định lấy thêm một phim mới ra mà báo chí gọi là hoành tráng với chi phí 200 triệu đô-la của đạo diễn James Cameron, nhưng suy đi nghĩ lại mụ quyết định thôi. Thằng nhỏ Leonardo Di Carprio mặt hơi non đóng chung với con Kate Winslet mới 21 tuổi nhưng coi bộ hơi giống chị hai thằng kia. Vả lại mụ biết hết cốt chuyện rồi. Một mối tình ghen ngào trên chiếc tàu đang chìm. Thằng nọ chết cồng dưới nước, còn con nhỏ được cứu thoát ôm mối tình lớn tới già. Biết hết vậy coi làm gì cho uống sáu ngàn đồng hai cuốn băng dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Ra khỏi tiệm cho thuê băng mụ thất kinh không thấy chiếc xe gắn máy đâu. Mụ nhớ rõ rành rành nó nằm ngay đây.

Tụi này nhanh tay thật. Mụ ngồi phịch xuống cái băng ghế trong tiệm, tim đập thình thịch, mặt tái xanh. Bây giờ làm sao? Ốc mụ làm việc kịch liệt. Nghĩ tới việc đi báo công an, mụ tuyệt vọng. Rồi những lớp dạy kèm, mụ lấy gì chạy vòng vèo từ nhà này sang nhà nọ. Gần Tết mụ cũng phải đi đây đó quà cáp cho người này người kia. Mặc dù cái xe không phải loại đắt tiền kiểu màu nho, đèn đóm hiện đại với những thiết bị linh tinh khác, nhưng nó là kỷ niệm của con gái mụ mua cho. Người mụ lạnh toát, rũ ra như gà rút xương. Có một vài người trong tiệm ngó mụ, rồi người chủ cho thuê băng hỏi lớn, đầu nhô qua cái tủ kính:

– Bác bị sao vậy?

– Tôi mất cái xe rồi, đậu ngay đây nè.

Mụ giờ ngón trở, chỉ ra hàng hiên, chỗ đó trống như có cái xe vừa được lấy ra. Một người chạy ra lề đường ngó trái ngó phải. Ngó cái gì, mụ nghĩ. Nó lấy rồi phải chạy đi chứ đâu có đứng đó chờ cho người ta ra ngó. Mụ cũng thắc mắc không biết bọn ăn cắp xe nổ máy sao được khi mà chìa khóa mụ còn nắm trong tay đây. Lục giỏ tìm cái bóp, mụ định đi xích-lô về, bỗng thấy có cái giấy gửi xe nằm lẫn trong cặp găng tay, mụ đứng phắt dậy, thở hắt ra.

– Thôi tôi đi về.

Mọi người nhìn mụ ái ngại. Chủ tiệm nói như phân trần:

– Gần Tết tội nó làm ăn dữ lắm.

Mụ đi phom phom nhẹ nhõm về phía bưu điện. Nó kia kia. Sao mụ lại có

thể lú lẫn quên mất một chuyện mới xảy ra chỉ có 10 phút trước. Ngồi lên yên rồi mục cử tưởng như đang ngồi xích-lô. Rồi không biết ai lái mục về tới nhà.

Tự nhiên mục cảm thấy hí hửng như vừa thoát khỏi một tai nạn gì vậy. Mục mở tủ lạnh, uống ực một hơi hết chai nửa lít. Nước lạnh ủa xuống cổ họng, mục sắc một hồi rồi phá ra cười. Thằng cha mắc dịch. Mới uống thuốc của chả có hai ngày đã bị tâm thần. Thuốc viên nhỏ ba loại vàng trắng xanh để chung vô bịch ny-lông có bỏ miếng giấy ghi: tối. Còn hai bịch khác viên lớn hơn, hình con nhộng cũng có hai miếng giấy ghi: sáng, trưa. Đêm đầu tiên uống liều thuốc tối, mục đi ngủ lúc 11 giờ. Nửa đêm sáng hoàng thức dậy mục không biết mình đang ở đâu, cứ đi vòng vòng trong phòng như kỵ sĩ không đầu. Mục nằm lại được thêm hơn nửa

tiếng rồi lại thức dậy đi vòng vòng. Cứ như vậy hai ba lần trong đêm. Sáng hôm sau mù ngồi hết nổi nhưng tự nhủ, tác dụng phụ. Thằng chả có nói trước như vậy. Mù uống thêm liều sáng, liều trưa rồi nằm chờ đêm xuống để uống liều tối. Đêm thứ nhì cũng y hệt đêm thứ nhất. Kỵ sĩ không đầu. Mù thấy cơ thể nặng chịch di chuyển lảo đảo trong khi cái đầu lênh đênh ở chỗ khác. Ngày thứ nhì mù bắt đầu xúc cà phê đổ vào gạt tàn thuốc.

Không uống nữa, mù dứt khoát. Tưởng tượng bữa nào mù ngồi lên yên xe nổ máy gài số một mà không cầm lái vì nghĩ mình đang đi xích-lô. Chết thì nói gì, mù đâu sợ. Chỉ sợ tàn tật, chấn thương sọ não hoặc cột sống ngồi một chỗ chảy nước miếng, đầu lắc lắc. Lúc đó có ai theo hầu? Con cái đi xa, chồng chết. Sống kiểu đó bạn bè có thương lắm cũng

phải làm lơ, hôn ai nấy giữ cho khỏe. Đời sống luôn luôn có những giới hạn bí hiểm của nó, mẹ thường tự nhắc nhở.

Nhưng nếu cứ tiếp tục thức từ đêm này sang đêm khác thì sao? Khuya, từ phòng ngủ đóng kín cửa trên lầu mẹ nghe rõ mồn một tiếng tích tắc của cái đồng hồ treo dưới bếp. Mẹ ngồi dậy xuống nhà loay hoay tìm chỗ giấu cái đồng hồ. Quay lên phòng một lát, mẹ choàng dậy vì nghe tiếng nước nhỏ giọt trong nhà tắm. Lát sau có tiếng rột rết của mấy con gián lục thùng rác. Đi lên đi xuống cầu thang mấy lượt, mẹ tỉnh như sáo, bèn ngồi thu lu chỗ góc bếp hút thuốc thay vì nằm trong giường lắng nghe các loại tiếng động. Cứ như vậy sáng nào mẹ cũng thấy hai chân mình bước trên một đám khói lớn. Nghe lời khuyên của một người bạn vốn là bác sĩ ngoại khoa, mẹ

đã xin một cái hẹn với thằng chả, một bác sĩ chuyên khoa tâm thần kinh.

Khác với sự tưởng tượng của mụ, phòng mạch của hấn nằm trong khuôn viên một khu đất khá rộng có nhiều nhà nho nhỏ xúm xít chen trong vườn cây ăn trái. Trông có vẻ đây là một đại gia đình có căn cơ vùng này đã lâu. Khi mụ đến, nhiều người bệnh đã ngồi sẵn ở mấy cái ghế nhựa kê ngoài hàng hiên trước phòng mạch. Họ đang ngó ngửa lên ngọn cây ổi theo dõi một ông già tóc bạc đang chọc cho mấy trái ổi chín rớt vô cái lồng tre đầu cây sào dài. Một thiếu phụ tóc tém mặc đồ bộ bông đưa nhỏ cỡ hai ba tuổi đi tới đi lui hát mấy bài hát mẫu giáo. Lát sau như có vẻ sốt ruột, cô nàng hơi cao giọng.

– Thôi ba đừng hái nữa, kệ nó.

Chắc là ba của thằng chả, vợ của thằng chả, con của thằng chả, mục suy luận. Trong đám đông mục thường quan sát người này người kia rồi gán cho họ những liên hệ. Khi gán không được mục cố sức hình dung quăng đời đã qua của những người này. Cái gì làm cho ông kia mặt như vậy, tại sao bà nọ trét phấn dữ quá, hai bàn tay nổi gân có đánh móng đỏ của nàng ngồi bên phải nói lên điều gì, chàng ngồi bên trái rung đùi như mắc kinh phong là sao?

Hầu hết những người bệnh đang ngồi đợi đều có vấn đề về thần kinh. Họ khen ông bác sĩ cho thuốc hay, mới uống vài tuần đã ngủ ngon thẳng giấc. Thuốc không thể mua ở ngoài tiệm vì không có nhãn hiệu cũng chẳng có toa, nhưng mà hay. Đợi chừng một tiếng sau thì thằng chả đi làm từ bệnh viện về.

Cũng khác với sự tưởng tượng của mẹ, hẳn ta trẻ măng. Áo sơ mi rộng màu hồng bỏ trong quần thụng màu kem. Mặt mũi có vẻ lí lắc. Một bà từ Hóc Môn vô trước, kể lể dông dài về bệnh trạng của chồng bà ta. Bác sĩ đặt những câu hỏi, cũng về chồng bà ta. Cứ y như là dùng rì-mốt để chẩn đoán. Ngồi ngoài hàng hiên ai cũng nghe rõ từng chữ những lời tâm sự của bệnh nhân với bác sĩ. Hai bên râm ran cỡ chừng 15 phút thì người khác vô. Mẹ hơi hoảng. Cái kiểu này thì đứt đuôi. Mẹ không có thói quen bô bô về những trục trặc của mình cho người khác nghe, huống chi là cho cả một tập thể nghe. Vừa nhìn chăm chăm vào cái miệng đang nhai ổi của một bà bệnh, mẹ vừa suy đi tính lại. Nếu thối lui thật uống công ngồi chờ cả tiếng đồng hồ, vả lại biết đâu hẳn chẩn đoán hay, cho thuốc đúng. Mẹ nấn ná chờ tới phiên.

Hắn mời mẹ ngồi. Mẹ ngồi một vòng. Phòng mạch nhỏ có cái tủ kính chân vẫn đựng đủ thứ thuốc như trong tiệm thuốc tây. Một bàn viết, một đi-văng có cái gối đẹp lép đen xì, một cái cân đút dưới đi-văng.

- Chị bệnh gì?
- Tôi mất ngủ.
- Ngủ ít hay hoàn toàn không ngủ?
- Hoàn toàn không.
- Chị làm nghề gì?
- Tôi dạy học.
- Chị dạy cấp mấy, môn gì?
- Tôi dạy kèm tư gia.

Hắn ngừng hỏi, ghi ghi trong quyển vở 100 trang Tại sao hắn gọi mẹ bằng chị

trong khi hấn có vẻ chi nhỉnh hơn con của mẹ chẳng bao nhiêu tuổi.

– Chị có gia đình chưa?

– Có, nhưng chồng tôi chết rồi.

– Có con không?

– Có một đứa nhưng nó đi Tây cách nay ba tháng rồi.

– Trước bảy năm chị làm nghề gì?

– Tôi làm bảy bạ. Làm báo, viết văn linh tinh. Chị viết về cái gì?

Mẹ ngần ngừ.

– A... tôi viết về lục phủ ngũ tạng.

Hấn ngừng ghi, nhìn mẹ dò xét.

– Chị thuộc ngành y à?

– Không. Nhưng tôi thích khoa giải phẫu.

– Chị bao nhiêu tuổi?

– Năm mươi.

– Chị có bao giờ có ý định tự tử không?

Mụ vui vẻ:

– Chuyện đó tôi làm hoài.

Hắn tra như công an:

– Cụ thể là bao nhiêu lần?

– Ba lần. Một lần hồi 11 tuổi, lần thứ nhì 17 tuổi lần sau cùng 25 tuổi. Cứ năm bảy năm tôi làm một lần. Hơn hai mươi năm nay tôi nghỉ để nuôi con.

– Chị có lo nghĩ gì không?

Cha này khờ thiệt. Chồng chết, con đi xa, trước đây viết về lục phủ ngũ tạng, tự tử ba lần, nay năm mươi tuổi, dạy học, mất ngủ. Vậy là ráp lại được rồi. Xem phim Mỹ, mục thường thấy các bác sĩ tâm thần kinh cho bệnh nhân nằm thoải mái, nhắm mắt tha hồ vừa hồi tưởng vừa nói về đời tư. Bệnh nhân quay đi trở lại nhiều lần, tiếp tục nói. Thường thì cái kiểu tâm sự liệu pháp khiến người ta phải sống lại lần nữa những cảm xúc trong quá khứ với đầy đủ mọi thứ tình cảm hung hãn dịu dàng cảm hận tha thiết. Ở cái xứ này bác sĩ tâm thần kinh hãy còn là một cái gì xa lạ, thậm chí đối với cả những người biết rõ cái gọi là tâm thần kinh. Dân xứ này hôn nhau trong lùm bụi, đánh chửi nhau ngoài đường, la hét trong đám đông, thì thầm trong quán cà phê, làm rùm beng trong quán nhậu... đâu còn cái gì ức chế nữa đâu mà mò tới mấy cha

chuyên khoa. Với lại chưa chắc mấy cha này có khả năng bảo mật sau khi nghe. Tốn tiền uống. Đi đào cái lỗ trong rừng rồi chống móng la vô trong lỗ còn sướng hơn. Mụ nổi quạu:

– Ông là bác sĩ ông phải biết chứ?

Hắn tiếp tục ngoan cố đặt lại câu hỏi:

– Ý tôi muốn nói là hiện giờ chị có gì phải lo nghĩ không?

– Không.

Rồi mụ nói một hơi:

– Tôi dạy học thành công. Tôi yêu nghề và không phải thắc mắc nhiều về kinh tế. Tôi là một người kỷ luật, nguyên tắc, khoa học và lãng mạn. Tôi nghỉ viết đã 22 năm, và trong thời gian này có một tình cảm hơi sâu đậm quá với con gái tôi.

Chúng tôi đã rất hạnh phúc.

Tưởng hẳn sẽ nói gì. Không. Hẳn mời mụ leo lên cân. Sụt hai ký tính từ lúc mất ngủ một tuần trước, mụ ghi nhận. Sau đó mụ nằm lên đi-văn kê đầu lên cái gối đen. Vừa đặt ống nghe vào ngực mụ hẳn vừa hỏi:

– Chị có say mê cái gì không? Ý tôi muốn nói là chị giải trí như thế nào. Nghe nhạc, xem phim, đọc sách đi mua sắm với bạn...

– Máy cái đó tôi làm đi làm lại hoài, tôi bảo hòa rồi. Tôi cũng còn xem phim nhưng khoái kiểu bạo lực chống ma túy, nổi loạn trong tù, giết người nhiều nhiều cỡ 50 xác chết như trong phim Sát Nhân Bẩm Sinh của Oliver Stone. Tôi đọc báo Tuổi Trẻ Cười và truyện trinh thám của Chase. Không thích mua sắm.

Hắn tủm tỉm. Mụ nổi sùng:

– Sao ông tủm tỉm cười hoài vậy. Bộ ông thấy tôi “man” lắm hả?

Mụ vừa hỏi vừa ân hận. Người mụ co giật nhẹ từng cơn. Nó đã co giật như vậy từ hai hôm trước sau nhiều ngày mất ngủ và không ăn uống gì cả. Cha này sẽ làm gì đây? Mụ chỉ muốn nằm yên, ngủ một giấc không phải dùng thuốc ngủ và húp một miếng súp nóng mà không ói ngược trở ra. Mụ ân hận quá, vô cùng ân hận. Hắn cho cái hẹn hàng tuần. Mụ run lạt bặt ra về với ba bịch thuốc. Và như nói ở trên, mụ trở thành kỹ sĩ không đầu ngay đêm đầu tiên dùng thuốc của thằng chả.

Bây giờ nhớ lại mẹ vẫn còn ân hận. Người bạn bác sĩ ngoại khoa gọi điện thoại hỏi thăm, cho biết đã nó chuyện với cha tâm thần kinh sau khi mẹ đến khám. Bỏ mạng. Hẳn kể lại cho bạn mẹ nghe những gì? Liệu hẳn có bảo mật được không? Giữa mẹ và ông bạn bác sĩ có một mối quan hệ thân thiết một cách lành bình đã hơn 15 năm qua nhưng thực sự họ chưa rõ gì nhau. Thậm chí sau bấy nhiêu năm trời cả hai người đều chưa tìm ra cách xung hô thích hợp với tính chất của mối quan hệ. Thực ra cũng vì mẹ dè dặt. Ông ta đã có vợ con mà mẹ thì coi như là một người mẹ độc thân. Quan hệ kiểu gì cũng gây ra hiểu lầm. Ông bạn vô cùng tử tế mỗi khi mẹ hoạn nạn và luôn luôn hành xử với một tư cách đáng trân trọng. Còn mẹ thì kỷ luật mặc dù lãng mạn.

Quyết định không trở lại phòng mạch trong vườn cây. mẹ thấy áy náy hết sức khi nghĩ đến ông bạn. Một mặt mẹ sợ bạn buồn vì mẹ không ngoan ngoãn trở lại theo lịch hàng tuần, một mặt mẹ lo cha kia thọt thẹp với cha nọ những điều mẹ sơ hở kể lể, điều mẹ chưa bao giờ làm với chính bạn của mình. Mà mẹ đâu đã thổ lộ gì nhiều, mẹ tự đổ dành.

Mẹ để bụng đói, chui vô phòng nằm xem cái phim ma mới mượn hồi chiều. Tu Viện Kinh Hoàng. Kiểu tu viện Ý hồi thế kỷ thứ 16, thời các vị cha cố ngoài nhiệm vụ chăn dắt con chiên còn kiêm thêm quyền lực trừ tà ma. Một ông thầy tu, chắc tâm địa hèn hạ sao đó, khi cúi hôn thánh giá bỗng bị phồng môi rồi biến thành quỷ. Tu viện trưởng ế xì bùa nhốt quỷ trong một căn phòng dưới tầng hầm, xong niêm lại bằng một miếng kim

loại tròn như đồng xu lớn, trên có ghi câu thần chú bằng tiếng La-tinh:

Ánh sáng của Chúa ở cùng người

Ánh sáng của Chúa bảo vệ người

Ánh sáng của Chúa sẽ tiêu diệt người

Bốn trăm năm sau, cũng trong tu viện đó, một thầy tu tò mò nghiên cứu lịch sử tu viện, tấy máy gỡ miếng bùa đi, quở chui ra quây nát thế kỷ 20. Tào lao hết sức. Lâu rồi mụ chẳng tìm được cảm giác gì khi xem phim. Lúc nào mụ cũng nhớ xung quanh cảnh diễn ra một ê kíp làm phim hùng hậu với ít nhất năm chục người quây quần đèn đóm máy móc để quay cảnh người ta hôn nhau trên giường, giết nhau trong rừng, lang thang một mình trên sa mạc, gặp nguy dưới đáy biển hoặc cheo leo trên vách núi. Lúc

nào mẹ cũng biết các nhân vật không bao giờ chết, thậm chí họ còn cười rũ ra khi xong vai diễn. Mẹ luôn luôn phóng tầm nhìn từ góc đặt của máy quay phim. Chán thật. Khi nghe nhạc cũng vậy. Ca sĩ gác lên mặt mày rúm ró vặn vẹo vì cuộc tình bị phản bội vì cô đơn tuyệt vọng. Sau đó ca sĩ đi nhậu, cười hô hô đoạn rủ nhau đi tìm đàn bà để giải quyết cái tồn tại. Họ thay bồ như thay... Mà thôi, không nghĩ bậy. Mẹ là nhà giáo mà. Thưởng thức nghệ thuật sáng suốt quá nhiều khi cũng hơi uổng, mẹ tự thán.

Xem hết phim mẹ bật máy lạnh lên. Nóng quá. Có nhà thơ gì ra tập Trái Đất Đang Nóng Dần Lên, nghe cũng địa chất lắm. Bây giờ làm gì đây? Mới 11 giờ đêm Mẹ lục tìm băng cũ để coi, lôi ra một cuốn băng trong đó tập trung tất cả các bức ảnh mẹ chụp cho con từ hồi nó mới

để cho đến sinh nhật thứ hai mươi mốt. Xem hết cuốn băng này không biết tới mấy giờ sáng, rồi làm gì nữa? Mụ gom hết mớ thuốc lại, nốc một hơi ba ống thuốc ngủ mụ có sẵn, cộng thêm ba bạch ny-lông của cha tâm thần kinh. Bụng mụ căng kè. Đang nghỉ Tết, mụ có ngủ lâu lâu cũng không phương hại gì đến hòa bình thế giới. Xong mụ quay trả băng, xem lại từ đầu.

Con bé dễ thương thật. Da trắng tươi, tóc quăn tự nhiên. Ảnh bố bế con bữa sinh nhật đầu tiên. Ảnh bà ngoại cháu lúc hai tuổi rưỡi. Bé đi Đà Lạt lần đầu. Bé dự tiệc sinh nhật bạn. Rồi con biết chữ, viết cho mẹ mấy mẩu giấy nhỏ xiu: mẹ ơi con xin lỗi mẹ con bỏ quên viết chì trong lớp rồi. Bên dưới có vẽ hình cái bàn học trong lớp, trên bàn có cây bút chì. Một mẩu giấy khác sau loạt ảnh 5 tuổi: Mẹ ơi

mẹ dạy học gần xong chưa. Lát nữa mẹ dạy xong hai đứa mình lên gác mi nhau nghe. Sau loạt ảnh 6 tuổi có hai hình vẽ bằng bút chì bé đang cho lấy rái tai. Hình 1: lấy ở nhà mẹ làm không đau, vẽ mặt một cô bé tươi cười. Hình 2: lấy ở tiệm bác sĩ rất đau, vẽ bộ mặt nhăn nhúm, đầu niễng sang một bên để bác sĩ xoi cái que thật dài vô lỗ tai. Loạt ảnh 13 tuổi cho thấy con nhỏ xinh xẻo hơn, đứng ẹo ẹo mở quà sinh nhật. Mười sáu tuổi con nhỏ đánh dương cầm tung tăng. Một mớ tranh màu nước và màu sáp, có vẽ chuyên đề bong bóng, chó và cỏ. Truyện ngắn và thi đăng trên báo Văn Nghệ.

Chiều xuống

Cò xoải cánh bay

Nắng chìm tuôn đầu ngọn cỏ...

Một bài khác kết thúc bằng hai câu:

Tôi mơ ôm ghì vũ trụ

Cho lòng tan nhuyễn hư vô

Mười tám tuổi mắt mơ màng siêu hình, môi tươi. Hai mươi một tuổi chụp chung với đám bạn ở Đại Học, cười tự tin. Sinh nhật 22 nó không có ở đây. Rồi mẹ sẽ gom tiếp một loạt ảnh mới để dành mai một tặng người yêu nó. Phải biết quá trình bản thân của người mình yêu chứ. Một tuổi thơ như vậy, một tuổi thanh xuân như vậy sẽ hình thành ra một con người như vậy. Mẹ khẳng khẳng cho là sản phẩm của quá khứ chẳng gì khác hơn là hiện tại, có khi cả tương lai.

Mẹ lịm đi trong hơi lạnh của máy điều hòa và ánh sáng trắng mờ của màn hình đã hết băng, đầu còn tính nhẩm

cha bác sĩ tâm thần kinh năm nay chắc
cỡ bảy mươi là cùng.

Sài Gòn, tháng Giêng, 1998

